

И пратили бърз почтия да искаат помощ от владимирския княз Юрий Всеволодович. Ала издигновеният воевода на Владимир Юрич отказал да им прати войска. Той сам можел да се справи с татарите.

- Беллата гредка... - поклати глава севастократор Александър. -
Риваги ни бият на части. Ниче не могат.

Събрали се тогава войсци и чак Рязански, Муромски и Пронски. И излезли на бран край Воровск. Ала неметните татарски пълчища одоляли. Всеки от князете се прибрал с чред и војска в своята крепост. Татарите превземали обсадените градове, превземали ги един по един, избивали в младиците жени отвлечали в хазените си, страшна сеч вършели съвети, ~~шкурките~~ ~~следващите~~ ~~към жидениците~~ ~~съжжескы~~ подпалвали срутените долове, малките деца хвърляли направо в огъня, на старците разсичали гърдите и хвърляли вътрешностите им на сучетата...

Грозната напаст приближавала и сестите на великия княз Юрий. Той безстрашно начал с воюските си татарските пълчища в равнините край Волга, уверен че ще ги сломи, ала хан Гатий успял да ~~сбърчки~~ ^{разбие} при Коломна ядрото на сина му Всеволод Гревич, който се оттеглил заедно с братя си Мстислав да защитава столицата - град Владимир. В боя паднали безброй храбри ~~жестоките~~ ^{жестоките} вitezи начело с рязанския княз ~~кривичките~~ ^{кривичките} Роман Ингварович, воюводата Гревич Глебович, ала напразно. Късно разбрал великият княз Юрий Всеволодович, че с разделени сили много се сточава многоброен мощен враг. И пратил да вика на помощ братята си Ярослав и Святослав Всеволодовичи.

Пристигнал само Светослав. А в това време татарите пленили най-малкият ~~Братислав~~ ~~Братислав~~ Бровин - Гладнир, който бил в Москва.

- Та не е ли бил то' още малко момче? - възкликна Йоан Асен.

Когато старшите Бревичи видели гъстите тълпи настъпващи татари, дали заповед на войскарите си да стрелят срещу тях. Но хан Батий продължил да приближава към крепостните порти без да отваря със стрелба. Пред коня му вървяло обясано момче, овързано с вериги, покрито с рани. Застанали при бойницата на Златната порта старшите Бревичи, Всеволод и Мстислав, познали в момчето което едва се държало на краката си - своя